

helbige og tiltalende Bestemmelser, at jeg for mit Vedkommende ikke tør paatage mig det Ansvar at være med til at standse det. Men paa den anden Side kan jeg ganske slutte mig til den Beflagelse, som er bleven udtalt her i Tinget, over, at Forslaget er kommet alt for sent herop til Landstinget, at det er et alt for stort og vanskeligt Spørgsmaal at afgøre her paa en af Samlingens aller sidste Dage, og at man ved et Spørgsmaal af denne Bestaffenhed, som slet ikke har nogen politisk Side, kunde og burde fra det andet Tings Side have sørget for, at vi havde faaet det for 14 Dage siden. — Der er navnlig et enkelt Punkt, som jeg ikke synes om, og som jeg gerne vilde have under grundig Overvejelse. Maaſte det ikke mere kan forandres; men jeg havde dog ønsket det mere grundig overvejet, end det kan se nu. Det er dette Spørgsmaal i § 7, hvor der bestemmes, at den Beneficiarius, i hvis Embedstid Afløsningen finder Sted, ikke skal have under $3\frac{1}{2}$ Procent og den fremtidige Beneficiarius ikke over $3\frac{1}{2}$ Procent. Jeg synes ikke om denne Forskel, det er jo en Slags Løkkemad for den nuværende Beneficiarius til at komme ind paa en Afløsning paa hans Eftermands Bekostning. Jeg synes ikke rigtig om det. Hvad jeg navnlig er imod, er, at det her i Lovforslaget slaas fast, at en fremtidig Beneficiarius aldrig maa faa mere end $3\frac{1}{2}$ Procent af den Hospital, som kommer ind ved Tiendens Afløsning, og at han altsaa absolut skal tabe $\frac{1}{8}$ af sin Tiendeindtægt. Rentefoden vil vel sagtens ikke stige, der er ingen Sandsynlighed for det; men det kunde dog være, og i saa Tilfælde kunde jo Beneficiarius meget let faa 4 Procent. Men selv med den nuværende Rentefod vil han efter al Sandsynlighed, naar nogen Tid er gaaet, med Væthed kunne faa $3\frac{3}{4}$ Procent, uden at derfor Fonden led noget Tab. Derfor er det misligt, synes jeg, at man naar det fast, at Embederne absolut skulle tabe $\frac{1}{8}$ af Tiendeindtægten. Det er jo Kirkeministeren, som bestemmer Renten, og det kunde efter min Formening være betryggende nok for Fonden. Han vil naturligvis ikke bestemme en højere Rente til Embedet, end Fonden kan tilsvare. Det maa faa være Finansministeriet, der ikke i den Henseende stoler trygt paa Kirkeministeriet og maaſte er bange for, at det skal bestemme for

høj en Rente. For at forebygge dette bestemmes der, at Beneficiarius ikke i noget Tilfælde maa faa over $3\frac{1}{2}$ Procent. Jeg antager nu ikke, at der er nogen Grund for Finansministeriet til at være bange for, at Kirkeministeren skal sætte en højere Indtægt for Præsterne, end Fonden kan svare til; men i ethvert Tilfælde tror jeg, det kunde ſte paa en lempeligere Maade, end der her er foreslaaet. En Ottendedel af Indtægten er ikke saa ganske lidt, og jeg maa her slutte mig til, hvad der blev sagt af min ærede Sidemand (Ehhr), at Præsternes Indtægter jo ikke i Djebliffet ere af den Bestaffenhed, at de ret godt kunne taale nogen Nedgang. Det er ret naturligt at antage, at hvad Fonden opsparer, vil udelukkende komme de smaa Embeder til gode. Det bliver ikke Middelembederne og end mindre de større Embeder, som faa Gavn deraf; men selv om man kunde tænke sig, at Ministeren ogsaa vilde tilskyde noget til Middelembederne ud over de $3\frac{1}{2}$ Procent, som han har Lov til — og jeg ved ikke, om han saadan efter Forgodtbefindende har Lov dertil — saa er det dog noget ganske andet, hvad man har Ret til, og hvad man kun skal have, om jeg saa maa sige, som Gunst og Gave fra Ministeren. Det er er ikke nogen tiltalende Bestemmelse, at alle Middelembeder og alle større Embeder absolut i Fremtiden skulle være forringede med $\frac{1}{8}$ af deres Tiendeindtægt, og hvis det kunde undgaas, var det i høj Grad ønskeligt. At vi maa tabe noget for at faa den Behagelighed at faa et fast Beløb, som vi kunne faa ind uden Besværlighed, er jo i sin Orden, og $\frac{1}{8}$ kunde jeg godt være med til; men $\frac{1}{8}$ er dog et ret betydeligt Beløb. Man maa jo nemlig huske paa, at det ikke forholder sig saaledes med Præstetienden som med Kirke- og Kongetiender, at de, som eje dem, kunne lade være med at faa dem af Løfte, hvis de ikke synes om Alforden; Præsterne have ikke nogen Myndighed dertil. Den enkelte Præst kan vel modsætte sig Tiendeafløsningen i sin Embedstid, men Afløsningen kan alligevel finde Sted, naar Stiftsøvrigheden vil det, og hvis den ikke vil det, kan det dog ſte, naar Ministeren vil det. Man maa jo haabe, at Ministeren altid vil varetage Kirkens Interesser og Kirkens Tarv, men det er dog ikke nogen afgjort Sag, og for det Tilfælde, at man